

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobkyně: E. s.r.o., IČ:
sídlem

zastoupena: Mgr. Václav Voříšek
advokát se sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2018, č. j. JMK 64058/2018,
sp. zn. S-JMK 59611/2018/OD/Kš,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně napadla u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2018, č. j. JMK 64058/2018, sp. zn. S-JMK

59611/2018/OD/Kš (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Hustopeče, odboru dopravy, ze dne 9. 4. 2018, č. j. MUH/24036/18/142, sp. zn. dop/21160/16/410 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měla dopustit tím, že dne 14. 10. 2016 v 17:09 hod., na pozemní komunikaci ul. Bratislavská, pozemek č. p. 195, v obci Hustopeče (GPS 016°44'24.378“ E, 48°56'06.413“ N), jako provozovatel motorového vozidla RZ: v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
3. Ve výše uvedenou dobu a místě bylo zjištěno, že předmětné vozidlo, jehož je žalobkyně provozovatel, překročilo nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, kdy v místě, kde je stanovena nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, mu byla automatizovaným technickým prostředkem RAMET 10T, výrobní číslo 15/0183, používaným bez obsluhy, naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 66 km/h (po odečtu stanovené odchylky měřidla ± 3 km/h). Toto jednání blíže neustanoveného řidiče, kterým bylo porušeno ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, vykazuje znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona.
4. Za spáchání přestupku provozovatele vozidla byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

5. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval skutkový stav věci a dosavadní průběh řízení, přičemž dospěl k závěru, že podané (blanketní) odvolání není důvodné. Podle názoru žalovaného byl prvostupňovým správním orgánem zjištěn skutkový stav věci bez důvodných pochybností. Stejně tak žalovaný neshledal žádné pochybení ani ve vztahu k vedení přestupkového řízení a právní kvalifikaci jednání žalobkyně jako přestupku provozovatele vozidla podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.
6. Konkrétně žalovaný připomněl, že bylo překročení nejvyšší dovolené rychlosti zjištěno automatizovaným technickým prostředkem, přičemž není správním orgánům totožnost řidiče známa a nebyla zjištěna ani z podkladů, které byly do správního spisu založeny. Pokud se jedná o sdělení žalobkyně, že vozidlo řídil pan A. K., jedná se o osobu, která je správním orgánům z úřední činnosti známa jako nekontaktní. Proto bylo podezření o spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu odloženo a bylo v souladu se zákonem zahájeno řízení o přestupku provozovatele vozidla.
7. Pokuta byla uložena na samotné spodní hranici zákonného rozpětí, a to podle právní úpravy platné a účinné ke dni spáchání přestupku, protože pozdější právní úprava není pro žalobkyni příznivější.

III. Žaloba

8. Žalobkyně namítala, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla, neboť nebyla vyrozuměna o tom, že bylo podezření o spáchání přestupku řidiče vozidla odloženo. Podle žalobkyně se jedná o vadu řízení, která jí znemožnila, aby se proti odložení věci bránila zásahovou žalobou, resp. domáhala se uplatnění odpovědnosti samotného řidiče vozidla.
9. Kromě toho žalobkyně namítala, že se správní orgány dostatečně nezabývaly tím, zda bylo měření rychlosti skutečně provedeno automatizovaným technickým prostředkem. Z prvostupňového a napadeného rozhodnutí není zřejmé, jaké znaky musí dané zařízení disponovat, aby mohlo být považováno za „automat“. Stejně tak v tomto ohledu nebylo provedeno žádné dokazování. Za dostatečné nelze podle žalobkyně považovat prosté konstatování správního orgánu, že rychloměr byl strážníky nastaven tak, aby pracoval v automatizovaném režimu. Je totiž třeba rozlišovat mezi automatizovaným technickým prostředkem bez lidské obsluhy a rychloměrem, který pouze pracuje v automatizovaném režimu.
10. V této souvislosti se žalobkyně odkázala na vyjádření ČMI, která byla k žalobě doložena. Současně doplnila, že samotné tvrzení správního orgánu, že byl rychloměr strážníky nastaven, svědčí o tom, že nemohl fungovat bez lidské obsluhy. Nebyl tedy autematem ve smyslu výše uvedených vyjádření ČMI, přestože se jedná o nutnou podmínku uplatnění sekundární odpovědnosti provozovatele vozidla.
11. Dále žalobkyně považovala za nezákonné úvahy správních orgánů ohledně výše uloženého správního trestu. Argumentovala tím, že nebyla vůbec zohledněna možnost využití institutu mimořádného snížení výměry pokuty podle ust. § 44 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nový přestupkový zákon“). V přestupkovém řízení nebyly zjištěny žádné přítěžující okolnosti. Naopak mělo být podle žalobkyně zohledněno, že se jedná o bagatelní přestupek, který byl spáchán již v roce 2016 a jehož projednání trvalo téměř dva roky.
12. Kromě toho žalobkyně namítala, že je povinností správních orgánů zdůvodnit, proč nebylo ke snížení pokuty pod spodní hranici stanovenou zákonem přistoupeno. Ustanovení § 44 nového přestupkového zákona navíc mělo být uvedeno ve výroku rozhodnutí o přestupku, neboť podle něj bylo rozhodováno o uložení druhu a výše správního trestu.
13. Následně žalobkyně namítala nedostatečné vymezení místa spáchání přestupku a nevyloučení rizika opětovného postihu za stejný skutek. Přestože bylo místo spáchání přestupku stanoveno dokonce na základě souřadnic GPS, není z podkladů založených ve správním spisu zřejmé, v jakém směru se vozidlo pohybovalo. V této souvislosti žalobkyně uvedla, že je na dané pozemní komunikaci v jednom směru jízdy povolena nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50 km/h a ve druhém 70 km/h.
14. Podle názoru žalobkyně dále správní orgány pochybily tím, že se vůbec nezabývaly subjektivní stránkou jednání řidiče majícího znaky přestupku. Sekundární odpovědnost provozovatele vozidla lze uplatnit pouze za předpokladu, že bylo protiprávní jednání řidiče vozidla zaviněné, což nebylo v řízení nijak zjišťováno a prokázáno.

15. Stejně tak žalobkyně namítala, že je výstupní fotodokumentace rychloměru nepřipustným důkazem, neboť byl získán v rozporu se zákonem. Konkrétně žalobkyně argumentovala tím, že nebylo v místě překročení nejvyšší dovolené rychlosti vyznačeno, že se jedná o část pozemní komunikace určené pro úsekové měření. V tomto ohledu nelze považovat za dostatečné ani dopravní značení značící začátek a konec měření rychlosti jízdy obecní policií, neboť se netýká úsekového měření. V zásadě nemůže dotčená osoba žádným způsobem zjistit, zda byla její jízda zdokumentována či nikoliv, což má za následek porušení práva na ochranu osobních údajů.
16. Dále žalobkyně poukázala na skutečnost, že na výzvu sdělila totožnost řidiče vozidla, který je občanem Evropské unie. Prvostupňový správní orgán se však tuto osobu ani nepokusil kontaktovat, a to pouze s odkazem na její znalost z úřední činnosti. Žalobkyně neměla možnost tyto ničím nepodložené úvahy rozporovat.
17. Z těchto důvodů žalobkyně navrhla, aby krajský soud napadené a prvostupňové rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému povinnost k náhradě nákladů soudního řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
18. Současně žalobkyně spolu s právním zástupcem vyslovili nesouhlas s tím, aby byly jejich osobní údaje zveřejňovány na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, včetně požadavku na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.

IV. Vyjádření žalovaného

19. Ve svém vyjádření žalovaný uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí, protože bylo napadené rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem. K tomu žalovaný doplnil, že byly jednotlivé námitky poprvé uplatněny až v žalobě, když bylo proti prvostupňovému rozhodnutí podáno pouze blanketní odvolání.
20. Pokud se jedná o námitku nesplnění podmínek pro uplatnění sekundární odpovědnosti provozovatele vozidla, žalovaný uvedl, že se usnesení o odložení věci (podezření o spáchání přestupku řidičem vozidla) pouze poznamenává do spisu. Žalobkyně pak není osobou přímo postiženou spácháním přestupku, pročez nemusí být o odložení věci vyrozuměna.
21. Kromě toho žalovaný uvedl, že je ze správního spisu zřejmé, že byla rychlost vozidla změřena automatizovaným technickým prostředkem, což bylo v odůvodnění rozhodnutí o přestupku reflektováno. Stejně tak nebyly dány žádné pochybnosti o místě spáchání přestupku, které bylo stanoveno rovněž pomocí souřadnicí GPS. Skutečnost, že byla v daném místě nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, vyplývá ze záznamu přestupku.
22. Pokud se jedná o úvahy o správním trestu, není podle žalovaného povinností správních orgánů zdůvodňovat, proč k uplatnění institutu mimořádného snížení výměry pokuty nepřistoupily, přičemž ani žalobkyně žádné důvody nepředestřela. Stejně tak se žalovaný neztotožnil s tvrzením, že měla být posuzována otázka zavinění, neboť je přestupek provozovatele vozidla založen na principu objektivní odpovědnosti.
23. Dále žalovaný doplnil, že označení začátku a konce měření rychlosti není zákonnou podmínkou k provádění měření rychlosti. Výstupní fotodokumentace tak byla získána

v souladu se zákonem. Pokud se jedná o námitku sdělení totožnosti řidiče vozidla, odkázal žalovaný na skutečnost, že se jednalo o osobu, která je rovněž podle judikatury Nejvyššího správního soudu známa tím, že je účelově uváděna v řadě přestupkových řízení. Proto žalovaný krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

24. Ve správním spisu se nachází zejména oznámení přestupku, výpis karty měřeného vozidla, stanovisko PČR k umístění stacionárních měřičů rychlosti vozidel v Hustopečích ze dne 27. 4. 2015 vztahující se i na ulici Bratislavská, v rozhodné době platný ověřovací list rychloměru RAMER 10T (výr. č. ze dne 7. 7. 2016 (platný do 6. 7. 2017) a záznam přestupku.
25. Na základě těchto podkladů byla žalobkyně jako provozovatel vyzvána k tomu, aby ve stanovené lhůtě uhradila určenou částku nebo sdělila totožnost řidiče vozidla. Následně žalobkyně zaslala prvostupňovému správnímu orgánu vyjádření ze dne 31. 10. 2016, ve kterém uvedla, že vozidlo v rozhodnou dobu řídil pan A. K., nar., bytem
26. V této souvislosti se ve správním spisu nachází záznam ze dne 1. 3. 2017, podle kterého je pan K. z úřední znalosti nekontaktní osobou, která byla jako řidič vozidla uváděna také v jiných přestupkových věcech (odkázáno na spisové značky řízení vedených před Městským úřadem Rosice). Proto bylo vydáno usnesení o odložení věci podezření ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, neboť nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení o přestupku vůči konkrétní osobě.
27. Následně byl vydán příkaz ze dne 5. 9. 2017, proti kterému podala žalobkyně jako provozovatel vozidla prostřednictvím zmocněnce (O. V. s.r.o., IČ:) odpor. Na základě toho bylo pokračováno v přestupkovém řízení, přičemž prvostupňový správní orgán vyzval žalobkyni k seznámení se k podkladům pro rozhodnutí, a to v souvislosti s provedením důkazů mimo ústní jednání dne 29. 11. 2017. Žalobkyně se však ani v zastoupení nedostavila.
28. Prvostupňový správní orgán poté vydal rozhodnutí o přestupku, proti kterému se žalobkyně prostřednictvím zmocněnce blanketně odvolala, aniž by na výzvu odvolání doplnila o konkrétní důvody. Proto bylo odvolání postoupeno žalovanému, který vydal napadené rozhodnutí.

VI. Posouzení věci krajským soudem

29. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
30. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

31. Soud ve věci nařídil ústní **jednání** podle ust. § 76 odst. 3 s. ř. s., které se uskutečnilo dne 14. 1. 2020 za účasti zástupce žalovaného a při omluvené neúčasti žalobkyně a jejího zástupce. Krajský soud vyslechl přednes žalovaného a shrnul obsah soudního a správního spisu, k němuž neměl zástupce žalovaného žádné připomínky. Krajský soud dále doplnil dokazování ve věci otázky nejvyšší dovolené rychlosti na ulici Bratislavská v Hustopečích k datu spáchání přestupkového jednání (14. 10. 2016). Provedl důkaz vyjádřením prvostupňového správního orgánu ze dne 11. 12. 2019 a připojenými kopiemi z pasportu pozemních komunikací města Hustopeče. Naproti tomu neprováděl důkaz žalobcem předloženými vyjádřeními Českého metrologického institutu (ČMI), neboť tato vyjádření se nevztahují k rychloměru RAMER 10T, jehož bylo užito při změření vozidla žalobkyně. Jelikož zástupce žalovaného k provedenímu dokazování ani ke skutkovému stavu jako celku neměl žádné připomínky ani vyjádření, krajský soud po vyslechnutí konečného návrhu ve věci přikročil po přerušení jednání k vyhlášení rozsudku.
32. Žaloba **není důvodná**.
33. Krajský soud předně uvádí, že žalobkyně v žalobě sdružila větší množství námitek, kterými z různých důvodů brojila proti nezákonnosti prvostupňového a napadeného rozhodnutí. Pro větší přehlednost odůvodnění rozhodnutí proto krajský soud sdružil vypořádání žalobních námitek do následujících bodů.

A) Vyrozumění o odložení věci

34. Žalobkyně předně namítala, že prvostupňový správní orgán postupoval v rozporu se zákonem, když jí jako provozovatele nevyrozuměl o tom, že bylo podezření na spáchání přestupku řidičem vozidla podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu odloženo. Žalobkyně je toho názoru, že jde o vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
35. Podle ust. § 66 odst. 3 písm. g) dnes již zrušeného zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění do 30. 5. 2017, platilo, že: *„Správní orgán věc dále odloží, jestliže nezjistí do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.“* Současně bylo v odst. 4 daného ustanovení stanoveno, že: *„O odložení věci podle odstavců 1 až 3 se vydá usnesení, které se pouze poznamená do spisu. O odložení věci se vyrozumí osoby dotčené jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku, jsou-li správnímu orgánu známy; správní orgán tyto osoby nevyrozumí, pokud by to bylo spojeno s neúměrnými obtížemi nebo náklady.“*
36. Krajský soud se neztotožňuje s argumentací žalobkyně, že by měla být považována za osobu dotčenou jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku podle výše citovaného ustanovení zákona. V tomto ohledu je vhodné poznamenat, že až do nabytí účinnosti novely zákona č. 204/2015 Sb. bylo v ust. § 66 odst. 4 zákona o přestupcích stanoveno, že: *„Rozhodnutí o odložení věci se nevydává. O odložení věci se vyrozumí pouze poškozený.“*
37. Z důvodové zprávy k zákonu č. 204/2015 Sb. nelze dovodit, že by bylo záměrem zákonodárce stanovit povinnost správních orgánů vyrozumět o odložení věci jakoukoliv osobu, která se subjektivně cítí být jednáním podezřelého z přestupku

dotčena. Naopak bylo v tomto ohledu uvedeno, že: „*Nadále se tedy věc bude odkládat usnesením, které se pouze poznamená do spisu. Proti tomuto usnesení není možné podat odvolání, dotčená osoba však proti němu může podat stížnost. O odložení věci bude vyrozuměna dotčená osoba, kterou bude především poškozený.*“ (viz Důvodová zpráva k návrhu zákona č. 204/2015 Sb. K bodu 19 - § 66 odst. 4, s. 66; dostupné z: <https://www.psp.cz/sqw/text/tiskt.sqw?O=7&CT=368&CT1=0>).

38. Krajský soud je proto toho názoru, že musí být pojem osoby dotčené jednáním podezřelého z přestupku interpretován zúženým způsobem, a to ve smyslu osoby poškozeného nebo navrhovatele, pakliže se nejedná o přestupkové řízení zahájené z úřední povinnosti (ve vztahu k právní úpravě zakotvené v zákoně o přestupcích). Stejný závěr ostatně vyplývá také z dosavadní judikatury soudů rozhodujících ve správním soudnictví (viz např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2019, č. j. 44 A 21/2018 – 60, nebo rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 12. 2018, č. j. 19 A 34/2018 – 41; odkazovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).
39. Jelikož nevystupovala žalobkyně v pozici poškozeného a nejednalo se ani o projednání tzv. návrhového přestupku, nebylo zákonnou povinností prvostupňového správního orgánu, aby žalobkyni o odložení věci ve smyslu podezření na spáchání přestupku řidičem vozidla podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu vyrozuměl.

B) Automatizovaný technický prostředek

40. Podle názoru žalobkyně nebyly splněny podmínky pro naplnění sekundární odpovědnosti provozovatele vozidla rovněž proto, že nebyla rychlost vozidla zjištěna automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, jak stanovuje ust. § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Správní orgány se navíc neměly vůbec zabývat tím, jaké jsou znaky „automatu“ a zda je použitý rychloměr naplňoval. Naopak měl prvostupňový správní orgán sám připustit, že policisté rychloměr nastavovali. Mohlo se tak jednat pouze o měření v automatizovaném režimu, což nelze ani podle doložených vyjádření ČMI s použitím „automatu“ ztotožňovat.
41. Co se týče namítané absence vymezení pojmu „automat“ či „automatizovaný technický prostředek“, krajský soud připomíná, že daný pojem není zákonem nijak definován, přičemž se obecně jedná o trvale nainstalované a zpravidla pevně zabudované zařízení na určitém místě, které nevyžaduje přítomnost obsluhujícího personálu. K měření dochází v automatickém režimu, na základě přednastavených podmínek, tedy bez dalšího či bezprostředního vlivu obsluhy. Význam daného pojmu lze podle ustálené judikatury dovodit ze samotného jazykového vyjádření, pročez není potřeba, aby jeho výkladu správní orgány věnovaly v odůvodnění rozhodnutí zvláštní pozornost (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2019, č. j. 2 As 145/2018-43, a ze dne 31. 3. 2009, č. j. 7 As 43/2008-97).
42. Nelze dále souhlasit se žalobkyní v tom, že by se správní orgány použitým typem rychloměru vůbec nezabývaly. Prvostupňový správní orgán totiž v odůvodnění rozhodnutí o přestupku výslovně uvedl, že rychloměr pracoval v automatizovaném režimu bez obsluhy, přičemž byly jeho parametry nastaveny podle návodu k obsluze

proškolenými strážníky Městské policie Hustopeče. Následně byl rychloměr v souladu se stanoviskem PČR na dané pozemní komunikaci umístěn.

43. Žalobkyně tedy závěry prvostupňového správního orgánu poněkud dezinterpretovala. Z jeho vyjádření nelze dovozovat, že měl být rychloměr policisty nastavován v každém individuálním případě, resp. za účelem měření rychlosti konkrétního vozidla. Naopak prvostupňový správní orgán hovořil o nastavení parametrů měřicího zařízení předtím, než bylo na dané pozemní komunikaci trvale umístěno. Je totiž pochopitelné, že také v případě automatizovaného technického prostředku musí být nastaveny výchozí hodnoty (zejména nejvyšší dovolená rychlost), na základě kterých bude následně měření již samovolně probíhat.
44. Tento závěr navíc nevyplývá pouze z použité formulace prvostupňového správního orgánu a logiky fungování automatizovaných měřících prostředků, ale také z podkladů, které byly do správního spisu založeny. Konkrétně se jedná o záznam a oznámení přestupku, ve kterých je uvedeno, že probíhalo měření v automatizovaném režimu (bez obsluhy). Kromě toho lze poukázat na souhlasné stanovisko PČR ze dne 27. 4. 2015, které se vztahuje k umístění stacionárních měřičů rychlosti vozidel v Hustopečích, mimo jiné na ulici Bratislavská. Jeho vydání bylo výslovně podmíněno tím, že bude měřící zařízení umístěno na základě povolení stavebního úřadu, a to pomocí střížných šroubů. Z podstaty věci se tak jedná o zařízení, které je v místě trvale instalováno. Podobně je v ověřovacím listu vymezena rovněž skříň, do které byl rychloměr na určeném místě umístěn.
45. Pokud se žalobkyně dovolávala vyjádření ČMI, které byly k žalobě přiloženy, je třeba uvést, že se nevztahují k nyní projednávané věci ani použitému rychloměru. Z jejich obsahu navíc nevyplývá nic jiného, než že lze u některých přístrojů provádět měření rychlosti rovněž v automatizovaném režimu, aniž by bylo možné tuto funkci zaměňovat s principem, na kterém pracují stabilní a plně automatizovaná zařízení určená pro měření rychlosti.
46. Nad rámec uvedeného krajský soud uvádí, že byla v nyní posuzované věci rychlost vozidla žalobkyně změřena rychloměrem RAMET 10T, který byl rovněž v jiných přestupkových věcech považován za automatizovaný technický prostředek bez obsluhy ve smyslu ust. § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2019, č. j. 6 As 371/2018 – 57).

C) Nepřihlédnutí k možnosti mimořádného snížení výměry pokuty

46. Ve vztahu k uloženému správnímu trestu (dříve sankce) žalobkyně namítala, že nebylo přihlédnuto k možnosti uplatnění institutu mimořádného snížení pokuty podle ust. § 44 nového přestupkového zákona, přestože nevyšly v řízení najevo žádné přítěžující okolnosti. Kromě toho se jednalo o spáchání bagatelního přestupku v roce 2016, přičemž samotné přestupkové řízení bylo vedeno téměř dva roky.
47. V tomto ohledu dává krajský soud žalobkyni za pravdu v tom, že správní orgány jsou povinny zohledňovat okolnosti odůvodňující aplikaci daného právního institutu, přestože o to nebylo obviněným z přestupku výslovně požádáno. Možnost mimořádného snížení pokuty pod spodní hranici stanovenou zákonem totiž

nepochybně lze považovat za právní úpravu, která je pro pachatele přestupku příznivější, protože k ní musí být podle ust. § 112 odst. 3 nového přestupkového zákona přihlédnuto.

48. Z toho ovšem nevyplývá, že by musely správní orgány za účelem přezkoumatelnosti rozhodnutí v každém individuálním případě zdůvodňovat, proč k aplikaci daného institutu nepřistoupily, pakliže nebyla s ohledem na okolnosti případu naplněna ani jedna z podmínek taxativně stanoveným zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018 – 45).
49. Krajský soud v této souvislosti nesdílí názor žalobkyně, že samotná absence přitěžujících okolností, jejichž výskyt je u přestupků provozovatele vozidla z podstaty věci limitován, automaticky odůvodňuje mimořádné snížení pokuty podle ust. § 44 odst. 1 písm. a) nového přestupkového zákona. Podobně nelze považovat za relevantní čas spáchání přestupku či délku správního řízení, která je ovlivněna řadou okolností, aniž by vedla k oslabení společenské škodlivosti protiprávního jednání, kterého se žalobkyně dopustila.
50. Pokud žalobkyně dále označila přestupek za bagatelní, jedná se pouze o její subjektivní tvrzení, které je založeno nanejvýše na implicitním zpochybnění významu samotné konstrukce sekundární právní odpovědnosti provozovatele vozidla.
51. V řízení pak nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly mimořádné snížení pokuty z jiných důvodů stanovených v ust. § 44 odst. 1 nového přestupkového zákona.
52. Aniž by tedy krajský soud chtěl nahrazovat úvahu správních orgánů, poukazuje na skutečnost, že ze správního spisu kromě údajného prvního spáchání daného přestupku žalobkyní ve správním obvodu Hustopeče (viz odůvodnění prvostupňového rozhodnutí) žádné polehčující okolnosti nevyplývají. Absence přitěžujících okolností pak byla zohledněna uložením pokuty na samotné spodní hranici zákonem stanovené sazby, což žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně označil za zcela přiměřené (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2018, č. j. 9 As 220/2018 – 70).
53. K tomu krajský soud dodává, že není povinností správních orgánů uvádět ust. § 44 nového přestupkového zákona ve výroku rozhodnutí o přestupku, pakliže nebylo k mimořádnému snížení výměry pokuty pod spodní hranici stanovenou zákonem přistoupeno. O tom svědčí rovněž ust. § 93 odst. 1 písm. e) nového přestupkového zákona, který stanovuje, že se o případném použití daného institutu rozhoduje samostatným výrokem.

D) Místo spáchání přestupku – nejvyšší dovolená rychlost

54. Podle názoru žalobkyně nebylo prvostupňovým správním orgánem dostatečně konkretizováno místo spáchání přestupku. Přestože byly za tímto účelem použity údaje jako označení ulice, pozemku či souřadnic GPS, není ze správního spisu zřejmé, v jakém směru jízdy se vozidlo pohybovalo. Jedná se o zásadní skutečnost, neboť měla být na dané pozemní komunikaci v jednom směru jízdy stanovena nejvyšší dovolená rychlost 70 km/h, což má vliv na posouzení protiprávnosti jednání řidiče vozidla.

55. Krajský soud předně uvádí, že se jedná pouze o spekulativní námitku, která byla poprvé uplatněna až v žalobě, aniž by byla jakkoliv doložena. Přesto krajský soud přistoupil k doplnění dokazování během ústního jednání, a to vyjádřením prvostupňového správního orgánu ze dne 11. 12. 2019 (č. l. 31-39 soudního spisu), které bylo vyžádáno za účelem odstranění pochybností ohledně stanovení nejvyšší dovolené rychlosti v místě spáchání přestupku.
56. Z daného vyjádření jednoznačně vyplývá, že byla v rozhodnou dobu na ulici Bratislavská v obci Hustopeče (místo spáchání přestupku) v obou směrech stanovena nejvyšší dovolená rychlost jízdy na 50 km/h. Jako příloha byl doložen nejen pasport komunikací a chodníků v obci Hustopeče (včetně seznamu dopravního značení 2013), ale také součást projektové dokumentace C5b ohledně místní úpravy provozu v rámci rekonstrukce v úseku ulice Bratislavská, a to pod názvem „II/425 Hustopeče průtah“.
57. Z uvedených podkladů vyplývá, že nebyla na ulici Bratislavská ani v jednom směru jízdy dopravním značením stanovena odchylná úprava nejvyšší dovolené rychlosti než ta, která je na území obce jinak stanovena přímo zákonem, a to v ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, který stanovuje: „*V obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h⁻¹, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h⁻¹.*“
58. Místo spáchání přestupku žalobce nijak nerozporoval, neboť argumentoval pouze odchylnou úpravou nejvyšší dovolené rychlosti v jednotlivých směrech jízdy, což bylo výše uvedeným vyjádřením prvostupňového správního orgánu spolehlivě vyvráceno. Na základě toho lze dospět k závěru, že jednáním neznámého řidiče vozidla došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, resp. k naplnění formálních znaků skutkové podstaty přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona.

E) Absence zjištění formy zavinění

59. Žalobkyně dále namítala, že objektivní odpovědnost provozovatele vozidla může být uplatněna pouze tehdy, pokud je jednání řidiče zaviněné, čímž se však správní orgány vůbec nezabývaly.
60. V tomto ohledu krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 – 46, ve kterém je uvedeno, že: „*Ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu však cíleně odkazuje jen na „znaky přestupku podle tohoto zákona“, tj. součástí skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla nečiní ty znaky přestupku, které vyplývají až z obecné právní úpravy přestupkové odpovědnosti či analogicky aplikovaných zásad trestního práva, jako je tomu (vedle již zmíněných) například u materiální stránky přestupku, věku a přičetnosti pachatele, neexistence přestupkové imunity, právního omylu aj. Ke zkoumání těchto znaků byl dán prostor v řízení o přestupku řidiče vozidla, nikoliv však v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (viz obdobný závěr Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35).*“
61. Uplatnění sekundární odpovědnosti žalobkyně jako provozovatele vozidla tedy není podle výše citovaného právního názoru Nejvyššího správního soudu podmíněno posouzením subjektivní stránky protiprávního jednání řidiče vozidla. Nejedná se totiž o součást skutkové podstaty podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním

provozu, ale o znak přestupku, který vyplývá až z obecné právní úpravy přestupkové odpovědnosti.

F) Neoznámení úseku měření rychlosti vozidel dopravní značkou

62. Další námitkou žalobkyně brojila proti tomu, že řidič vozidla nebyl upozorněn na skutečnost, že je na dané části pozemní komunikace prováděno úsekové měření rychlosti. Současně bylo poukázáno na skutečnost, že dochází automatickým pořizováním obrazových záznamů projíždějících vozidel (popř. osob) k porušování práva na ochranu osobních údajů. Žalobkyně má proto za to, že byla výstupní fotodokumentace z rychloměru získána v rozporu se zákonem.
63. Podle ust. § 79a zákona o silničním provozu již v době spáchání přestupku platilo, že: *„Za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.“*
64. Povinnost obecní policie vyznačit místo měření rychlosti dopravním značením byla zákonem č. 133/2011 Sb. z daného ustanovení vypuštěna. Nadále tak musí být měření rychlosti obecní policií prováděno pouze na místech určených PČR (viz stanovisko PČR k umístění stacionárních měřičů rychlosti vozidel v Hustopečích ze dne 27. 4. 2015). Současně musí být účelem měření rychlosti zvyšování bezpečnosti silničního provozu, což jsou schopny objektivně posoudit především policejní orgány, které mají povědomí o místech, kde dochází k častým nehodám, zvýšenému pohybu chodců nebo obecně porušování pravidel silničního provozu.
65. Ze správního spisu dále žádným způsobem nevyplývá, že by se v nyní projednávané věci jednalo o úsekové měření rychlosti, jehož podstatou je měření průměrné rychlosti vozidel, která projedou daným měřicím úsekem v určitém časovém intervalu. Soud sice obecně souhlasí s tím, že existence neoznámených a neoznačených kamer pro účely úsekového měření může být z hlediska ochrany osobních údajů problematická, ale to se netýká tohoto případu, kdy byla rychlost vozidla změřena stacionárním radarem, nikoliv úsekovými kamerami. Argumentace žalobce je proto v tomto směru nepřipadná (viz rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 27. 2. 2019, č. j. 73 A 1/2018 – 32, a ze dne 16. 1. 2019, č. j. 41 A 29/2018 – 50).

G) Sdělení údajů o totožnosti řidiče vozidla

66. Poslední námitka žalobkyně se týkala nesplnění podmínek pro uplatnění sekundární odpovědnosti provozovatele vozidla, neboť neměl prvostupňový správní orgán učinit nezbytné kroky za účelem zjištění pachatele přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci. Žalobkyně totiž na výzvu sdělila, že vozidlo řídil pan A. K. Prvostupňový správní orgán se však danou osobu ani nepokusil kontaktovat, což zdůvodnil pouze nepřezkoumatelným odkazem na její znalost z úřední činnosti.
67. K tomu krajský soud uvádí, že se ve správním spisu nachází záznam ze dne 1. 3. 2017, podle kterého je pan A. K. pravidelně uváděn jako řidič vozidla také v jiných řízeních o přestupku provozovatele vozidla, přičemž se jedná o osobu, které se nedaří doručovat. V této souvislosti prvostupňový správní orgán odkázal na konkrétní řízení vedená u Městského úřadu Rosice.

68. V odůvodnění rozhodnutí o přestupku pak bylo v kontextu judikatury Nejvyššího správního soudu sdělení žalobkyně označeno jako účelové, s čímž se krajský soud zcela ztotožňuje. Prvostupňový správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, aniž by mu mohlo být kladeno k tíži, že žalobkyně uvedeného postupu zneužila k obstrukční praxi (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, a ze dne 29. 3. 2017, č. j. 6 As 24/2017 – 31).
69. Pokud pak žalobkyně namítala, že nemohla závěry prvostupňového správního orgánu rozporovat, je to pouze proto, že nevyužila svého práva seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, neúčastnila se ani v zastoupení provedení důkazů mimo ústní jednání a ve věci podala pouze blanketní odvolání.

H) Nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů - anonymizace rozhodnutí

70. V žalobě a dále v podání ze dne 13. 1. 2020 (doručeném krajskému soudu společně s omluvou z nařízeného jednání) byl současně vysloven nesouhlas s tím, aby byly osobní údaje žalobkyně a jejího právního zástupce zveřejňovány na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, včetně požadavku na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. K tomu krajský soud uvádí, že se jedná o již běžnou součást žalob podávaných výše uvedeným právním zástupcem. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu opakovaně judikoval, že je anonymizace účastníků řízení dostatečným způsobem zajištěna (uvedeny jsou pouze iniciály). Pokud se jedná o právního zástupce, krajský soud se ztotožňuje s tím, že zveřejňování jeho osobních údajů v souvislosti s výkonem advokátní praxe obecně podléhá jinému právnímu režimu, resp. požívá jinou míru právní ochrany.
71. Ve zbytku lze odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2018, č. j. 8 As 64/2018-44: „Zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 129 a násl. Směrnice č. 3/2017, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 7. 2017. Podle § 130 odst. 2 při anonymizaci nahradí kancelář v záhlaví rozhodnutí u fyzických osob jména a příjmení iniciálami; ostatní údaje týkající se těchto osob zcela smaže. V odůvodnění nahradí veškeré anonymizaci podléhající údaje u fyzických osob iniciálami, případně jinými vhodnými zkratkami, které znemožní jejich ztotožnění. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Jak již Nejvyšší správní soud judikoval (srov. např. rozsudek ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 As 5/2012-29), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce anebo Mgr. Václava Voříška.“

VII. Závěr a náklady řízení

72. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
73. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 14. ledna 2020

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.